

Antonín Sova (1864 – 1928)

Pohrdání

Výčitku nechci z očí tvojich čist.
Dnes podzim v uschlých stromech zahořel.
Jak mlčí zdvořilá tvá nenávist,
jak mlčí. — Snad jsem jednou mnoho chtěl,
však vzítí neuměl.

Kdys louky kvetly zlatem vlasů tvých,
tvých očí modrem, rukou bělostí,
tvých kroků měkkostí,
mech váben tajil žlutých listí smích,
tůň černá houpala tvůj obraz v paprscích.

Byl zázrak, není... Rozklad, zhouba let.
Však umíš dosud plnit dávný slib
než smrt a život líp:
pohrdou takou ničí neplá ret
a z očí trpčí smích já nevyčet.
